

Hoofdstuk 1

Blote biljetjes in het gras

‘Het zal mij benieuwen, Eva!’ riep Berend Boterenbrood met zijn luide stem in een onvervalst Haags accent vanachter de toog, waarop hij net twee borden dampende poffertjes had neergezet om uit te laten serveren. ‘Een Fransman! Een Fransman die in de zaak geïnteresseerd is? Dat worden natuurlijk met de Franse slag bereide gerechten!’ Schuddebuikend om zijn eigen grap streek hij zijn grote peper- en zoutkleurige knevel in de krul. ‘Wil je niet een lekkere appelpunt met slag bij je koffie, schatje?’

Grinnikend maar toch ook wat gegeneerd keek Eva Boterenbrood, parttime serveerster in het restaurant van haar vader, schichtig om zich heen terwijl ze een schepje suiker in de cappuccino deed waarop ze zichzelf tussen de bedrijven door had getraakteerd.

Met haar dertig lentes, donkere, bijna zwarte lange haren en blauwe ogen was Eva de oudste van Berends kroost. Haar vader was in het rijke bezit van vijf kinderen, die hij in een al dan niet onbewaakt ogenblik had verwekt bij drie verschillende vrouwen. Overigens wel achter elkaar en netjes als hun echtgenoot. De bewuste vrouwen heetten door een merkwaardige speling van het lot alle drie Marijke. En, om misverstanden te voorkomen, noemde de familie ze Marijke 1, Marijke 2 en Marijke 3, dit zeer tegen de zin van de drie Marijkes zelf, die stuk voor stuk te sterke karakters hadden om als nummer door het leven te willen gaan.

Ook al was het puur toeval, Berend vond het eigenlijk wel handig: zo kon hij zich nooit in de naam vergissen (of hebben vergist) want, zo redeneerde hij, als dat had kunnen gebeuren zou hij vanzelfsprekend de woede van de successieve echtgenotes op de hals hebben gehaald, zeker als hij zo'n grove vergissing had begaan op het moment suprême in bed.

Eva had zojuist een telefoontje van de makelaar gehad bij wie het restaurant van haar vader – Blote Billetjes in het Gras – in een gezellige drukke winkelstraat in de binnenstad van Den Haag te koop stond. De makelaar had haar verteld dat een in Nederland woonachtige Franse chef-kok belangstelling voor het bedrijf had.

De naam van het restaurant, dat net zijn twaalf-en-een-halfjarig jubileum had gevierd, had op veel protesten bij de kinderen gestuit. Ook al was het genoemd naar een bekend Nederlands gerecht, Eva had zich aanvankelijk doodgegeneerd als ze de telefoon opnam: 'Restaurant Blote Billetjes in het Gras, met Eva, waarmee kan ik u van dienst zijn?' Dat klonk toch zeker nergens naar? Maar alles went, en het bleek een gouden greep van haar vader. Het restaurant werd alleen al om de naam een begrip. Het was geïnspireerd op zo'n typisch Amerikaanse 'diner' waar uitsluitend Amerikaanse gerechten worden geserveerd. Een ontdekking van haar vader en Marijke 2 tijdens een rondreis door Californië.

Hij raakte niet uitgepraat over dat soort tenten. En iedere keer moest hij weer watertanden als hij vertelde wat hij er had gegeten: havermout en gebakken aardappelen met spekjes voor ontbijt, een flinterdunne sandwich met een berg pastrami als lunch en enorme, zowat over het bord heen hangende T-bone steaks, als avondeten. Nergens in de wereld had hij zo verrukkelijk (en veel) gegeten als in de VS, en na die paar weken bleek hij dan ook heel wat kilo's te zijn aangekomen.

Enfin, zo'n restaurant was hij in Nederland begonnen, maar dan op Nederlandse leest geschoeid. Een zaak waar je kon ontbijten,

lunchen en dineren, maar waar je ook gerust alleen een kop koffie of iets anders kon drinken.

De inrichting was knus, een beetje retro, sfeer bruin café, c.q. vergane glorie, want pa Boterenbrood hield niet van modieuze fratsen. Nee, hij moest niets hebben van een inrichting waar een uitbundig gebruik van roestvrijstaal, wit formica en halogeenverlichting de boventoon voerde.

‘Zo kan ie wel weer, pap!’ zei Eva, de bordjes poffertjes oppakend om ze naar de bewuste tafel te brengen. ‘Geen appelpunt voor mij hoor, en al helemaal niet met slagroom. Ik doe aan de lijn. Maak zo zelf wel een broodje kaas.’

Op het moment was het niet druk in het restaurant, waar zij al sinds haar academietijd werkte om haar onregelmatige inkomen als freelance fotografe aan te vullen met een vast maandsalaris. Op deze manier werden ook de nodige premies, et cetera ingehouden, zodat ze zich niet zelf hoefde te verzekeren tegen calamiteiten als arbeidsongeschiktheid door invaliditeit of iets anders engs.

Het ontbijt was al voorbij, en de schaarse klanten die er nog waren voordat de lunch zou losbarsten, lazen een krantje of maakten onder het genot van een kop koffie een praatje met een tafelenoot. Ze leken niet geïnteresseerd in wat haar vader zojuist had gezegd... op één klant na.

Een aantrekkelijke man van ergens in de dertig, gestoken in een maatkostuum en met peperdure (dat zag je zo) enkellaarzen aan zijn voeten, keek enigszins verstoord van zijn krant op. Le Monde.

Hm, dacht Eva, een Franse yup. Of misschien zo'n tot een uitstervend ras behorende Haagse snob die graag koketteert met zijn kennis van de Franse taal? Nee, daar was hij te jong voor. Hoe dan ook, hij had een espresso besteld, en aan dat ene woordje had ze niet kunnen horen of hij een buitenlander was.

De man vouwde zijn krant op, stak hem in een diplomatenkoffertje, stopte het nieuwste model smartphone in de binnenzak

van zijn colbert en legde ten slotte zonder de rekening te vragen een bedrag op het tafeltje neer. Daarop verliet hij de zaak.

Ze liep naar zijn tafel om het servies en het geld op te halen. Het kopje en schoteltje zette ze in het afwasrek, de muntjes legde ze in de daarvoor bestemde vakjes van de kassalade en de fooi stopte ze in de fooienpot. ‘Pap, als die Fransman aanstaande dinsdag komt kijken met de makelaar,’ zei ze. ‘Wil je dan dat ik er bij ben om eventuele vragen te beantwoorden? Hij woont wel in Nederland, maar dat is geen garantie dat hij ook perfect Nederlands verstaat of spreekt. Mijn Frans is allesbehalve toppie, maar altijd nog beter dan dat van jou.’

‘Ho, ho! Niet zo min over me denken! “*Voulez-vous coucher avec moi...*”’, begon hij te galmen. ‘Hoe Frans wil je het hebben?’ En opnieuw liet haar vader zijn bulderende lach horen. Een paar stamgasten schudden glimlachend hun hoofd, ze kenden Berend langer dan vandaag.

‘Eh, ik weet niet of je weet wat je daar zingt, pap, maar dat wil jij niet tegen een potentiële koper van je restaurant zeggen,’ merkte zijn dochter giechelend op. ‘Maar aangezien je van haricots verts “harrie kovers” maakt om maar iets te noemen, is het misschien verstandig om mij –’

‘Prima meisje, prima, je bent van harte welkom,’ onderbrak haar vader haar, een welwillende glimlach om zijn mond.

Berend had zijn zaak te koop gezet om twee redenen: hij was midden vijftig en bijna veertig daarvan werkzaam in de horeca. Hij wilde het wat kalmer aan gaan doen, zodat hij van zijn jongste kind, Merel, meer kon genieten dan hij ooit van zijn oudere kinderen had kunnen doen. Zijn vrouw, Marijke 3, was een gevierd thrillerschrijfster, haar boeken gingen als broodjes over de toonbank en waren in vele talen vertaald, dus voor het geld hoefde hij niet meer te werken. Verder wilde hij nu eindelijk een lang gekoesterde droom realiseren: samen met dochter Eva een kookboek maken

met daarin de recepten waarmee hij in zijn restaurant furore had gemaakt. Hij zou de tekst verzorgen en Eva de foto's.

‘Hè, ik vind het nog steeds zo jammer dat jij mij niet wilt opvolgen, Eva. Je weet hoe graag ik de zaak in de familie had willen houden,’ had Berend meermalen gezegd.

‘Het spijt me, pap, maar ik wil de fotografie nu eenmaal niet opgeven. Dat weet je toch? ‘Ja, lieverd, dat weet ik. Ik vind het gewoon jammer, dat mag toch? Je zou het geweldig doen, dat weet ik zeker.’

Inderdaad zou Eva hem kunnen opvolgen: ze kon fantastisch koken, was klantgericht en had een zakelijk instinct. Vanaf het moment dat ze als klein meisje boven het gasfornuis uitkwam, had ze de kunst van haar vader afgekeken. En later had ze, als een ware Julia Child, de recepten van diverse Franse kookboeken systematisch van A tot Z, van hors-d'oeuvres via vis- en vleesgerechten tot desserts, naar de letter uitgevoerd in de keuken van haar moeder. Helaas voor haar vader was het bij een hobby gebleven. En van zijn andere kinderen hoefde hij ook niets te verwachten. Ze hadden allemaal een andere richting gekozen, en zijn jongste kind was nog maar een kleuter.

Dus zat er voor Berend niets anders op dan zijn zaak te koop aan te bieden. Buiten de goodwill die het restaurant moest opbrengen, wilde hij het monumentale vroeg negentiende-eeuwse pand waarin het gevestigd was, en dat ook van hem was, verhuren om er toch nog maandelijks een gegarandeerd inkomen uit te halen. De twee bovenverdiepingen plus zolderetage stonden al tijden leeg. Die bleken moeilijk te verhuren omdat er geen eigen opgang was. Ze waren alleen via het restaurant bereikbaar. Een probleem dat hij nog moest uitdokteren met een architect.

Eerlijk gezegd zat Eva best wel met de verkoop van de zaak in haar maag. Ze kon het geld namelijk heel goed gebruiken. Niet dat er voor haar in de fotografie niets te verdienen viel, best wel. De inkomsten waren alleen onregelmatig. Ze had zich gespecialiseerd

in reportages van muzikfestivals en andere evenementen, maar de meeste vonden in de zomer plaats. Hoe bevredigend dat werk op zich ook was, het liefst zou ze de kant van de fotografische portretkunst opgaan. Ze droomde ervan een nieuwe Annie Leibovitz te worden of een vrouwelijke Anton Corbijn. Maar die kant van haar talent kon ze voorlopig alleen in haar vrije tijd botvieren. Er moest immers brood op de plank komen.

Eva had pas haar dertigste verjaardag gevierd, en ze was alweer een tijd single na een relatie van een paar jaar met Willem-Jan de Mol, hoge ambtenaar bij het ministerie van Buitenlandse Zaken en veel ouder dan zij. De minkukel bleek haar met vage beloften aan het lijntje gehouden te hebben: hij zou allang gescheiden van zijn vrouw leven, en het was slechts een kwestie van tijd en één pennenstreek om de echtscheiding officieel te maken. Blablabla... bladielbladiebla...

Op het moment echter dat ze het over hun toekomst had gehad, over een leven samen en over het feit dat ze... Nee, de gedachte daaraan was te pijnlijk, die had ze zo ver mogelijk verstoep in haar onderbewustzijn... Het was haar verdrietige geheim. Een geheim dat ze nog nooit met familie of vrienden had gedeeld. Hoe dan ook, hij had haar gedumpte. Haar toekomstvisie bleek niet te stroken met die van hem, zeg maar. Bovendien was ze er naderhand bij toeval achter gekomen dat de smeerlap gewoon een dubbelleven had geleid! Hij was helemaal niet weg bij zijn vrouw en... vier (!) bloedjes van kinderen. Was dat ook nooit van plan geweest. Hij had gewoon een flatje gehuurd voor zijn escapades.

Al die nachten dat hij afwezig was omdat hij op een of andere schimmige buitenlandmissie was, en dus geen contact met haar kon opnemen, had hij gewoon bij zijn vrouw in Wassenaar doorgebracht, tegen wie hij omgekeerd evenredig hetzelfde praatje had verkondigd. Een echtgenote blijkbaar die zijn financiële gangen nooit naging, anders hadden zekere uitgaven vast vraagtekens bij

haar opgeroepen. Enfin, een geraffineerde vreemdganger dus, en Eva was met open ogen in zijn mooie praatjes getrap.

Haar vader had haar steeds gewaarschuwd. ‘Een mooie slimme meid als jij kan wel wat beters krijgen dan die weirdo in de penopauze. Kijk toch eens in de spiegel! Je had topmodel kunnen worden met die dikke zwarte haardos en blauwe kijkers van je! De jonge Elizabeth Taylor was niets bij jou vergeleken. Maar nee, wat doe je? Je vergooit je leven aan een ouwe, eh... nou ja, aan een ouwe je-weet-wel!’ Waarschijnlijk realiseerde hij zich op dat moment dat haar vriend niet veel jonger was dan hij, en als er één gespreksonderwerp taboe was, was het zijn leeftijd wel... ‘Ik vertrouw die gast niet. De blik in zijn ogen bevalt me niet. Sluw. Berekenend. Wat zie je in godsnaam in hem? Is hij soms een kanjer in de koffer? Je gaat me toch niet vertellen dat je een vadercomplex hebt, hè? Snap er echt niks van,’ had hij zijn verwijten hoofdschuddend besloten.

Tja, haar vader wond nooit ergens doekjes om. Met zijn brute eerlijkheid had hij menigeen op de kast of in het harnas gejaagd. In haar hart moest Eva echter toegeven dat hij wel vaker de spijker op de kop sloeg. Maar wat deed je ertegen als je verliefd was? Ook al was het op de verkeerde. Niets toch? En als de relatie strandde, moest je je gebroken hart op eigen kracht zien te lijmen en... er hopelijk van leren. Dat gebeurde ook, de pijn was aan het verdwijnen, langzaam maar zeker, en maakte gaandeweg plaats voor woede en minachting. Nog een geluk dat haar vader niet de precieze redenen wist waarom de relatie op de klippen was gelopen, en ook geen idee had dat zijn dochter door een hel van pijn en verdriet was gegaan... Hij zou moordneigingen gekregen hebben.

Overigens had haar vader waar het ging om haar beroep geen gelijk, ze had nooit enige behoefte gehad om model te worden, ze fotografeerde liever modellen. Ze had altijd al een enorme drive gehad om alles wat ze meemaakte te willen vastleggen. Toen ze een jaar of acht was, had ze haar vaders polaroid gekregen (ze pikte

hem toch voortdurend), en sindsdien ging ze nergens meer heen zonder een camera.

Wat die oude vlam van haar betrof, had haar vader echter volkomen gelijk gehad, ondanks het feit dat hij zelf ook als een ouwe-nou-ja-je-weet-wel met een jongere vrouw was getrouwd. Maar haar vader was in ieder geval geen ouwe je-weet-wel die vreemdging...

Oké, er was een potentiële koper. Dus moest Eva zich toch echt serieus op haar toekomst gaan beraden. Actief opdrachten binnenhalen of in de horeca blijven hangen... óf van beide een beetje. Best gezellig, de horeca, maar ze had natuurlijk niet voor niets geïnvesteerd in een kunstopleiding.

Daarnaast gebood de eerlijkheid te zeggen dat ze naar warmte verlangde... naar de armen van een man om haar heen. Van een léúke man wel te verstaan, een die ze kon vertrouwen, een man die haar door Willem-Jan ernstig beschaamde vertrouwen in de andere sekse kon herstellen. Een man die van haar kon houden zoals ze was, en zij van hem.

Een man die ze zich kon voorstellen als de vader van haar kinderen...

Ze slaakte een diepe zucht. Kinderen! Hoewel de tijd niet echt drong, had ze zo nu en dan best wel last van rammelende eierstokken. Een paar vriendinnen uit haar studententijd zaten al lang en breed in de baby's of peuters, en hadden zodoende nog weinig tijd voor haar.

Kwamen ze weer eens bij elkaar voor een borrel, dan werd er praktisch uitsluitend gebabbeld over de voor- en nadelen van een liggende, kruk- of onderwaterbevalling, de beste wegwerpluiers, borst- of flessenvoeding, fopspenen en over de eerste gang naar het consultatiebureau. Waren de baby's al wat groter, dan begonnen de opschepperijen: 'Die van mij zei al "mama" toen ze negen maanden

was...’ ‘Mijn ventje was al zindelijk toen hij anderhalf was...’ ‘Die van mij kon al lopen met tien maanden...’ ‘Mijn zoontje is pas twee en kan al met een tablet overweg...’

What the fuck! Ook al gunde Eva haar vriendinnen hun geluk van harte, dat soort verhalen trok ze slecht, onder andere omdat ze...

Nee, zei ze streng tegen zichzelf, niet meer aan denken. Want de akeligste gebeurtenis van haar leven tot nu toe was onlosmakelijk verbonden met Willem-Jan, en als er iets was wat ze niet wilde was het wel zichzelf kwellen met gedachten aan die man. Vergeet de pijn, het verdriet... Het heeft zo moeten zijn. Voor haar was zo’n schepseltje om te koesteren en, wie weet, om mee te pronken voorlopig niet weggelegd.

Maar ja, hoe natuurlijk en relatief bescheiden haar twee ambities ook waren, die dingen lieten zich nu eenmaal niet dwingen. Voorlopig kon ze haar moederliefde slechts botvieren op Obélix, haar super eigenwijze in en in verwende lichtelijk corpulente ruwharige teckel... of... smous of... border terriër of... Kortom, op het ruwharige mormeltje dat ze uit het asiel had gehaald en waarvan het oorspronkelijke ras allang niet meer te achterhalen viel, maar daarom niet minder geadoreerd werd.

Haar zus Fleur, boekhandelaar en betweter, had Eva kunnen overhalen een Tinderaccount te openen en zich bij een paar andere datingsites aan te melden. Ze logde zo nu en dan in, zoals nu op de laptop van haar vader aan een tafeltje achterin de zaak, terwijl ze het broodje kaas at dat ze ondertussen voor zichzelf had klaargemaakt. Elke keer weer verbaasde ze zich over het gebrek aan originaliteit en de overwegend clichématige introducties van de zoekende mannen. ‘Ik ben een leuke sportieve volslanke man. Begin veertig. Ik *doe* graag natuur verkennen, *doe* graag reizen, maar *doe* ook graag stappen...’

Brr, dat taalgebruik alleen al. En als iemand de term ‘volslank’

gebruikte, vreesde ze dat ze te maken had met een aan obesitas lijdende fastfoodjunkie, wiens pc omringd was door ingedeukte lege bierblikjes, asbakken vol peuken en half aangevreten, zo niet beschimmelde pizzapunten. En even in de veertig betekende vermoedelijk áchter in de veertig. Of nog lachwekkender: ‘Vind jij het ook zo saai om eenzaam en alleen wakker te worden? Dan ben ik de aangewezen man om jouw leegte op te vullen...’ Waarbij de bewuste eikel zijn ‘geestige’ dubbelzinnigheid door drie knipogende smileys liet volgen. En de allerergste die ze was tegengekomen: ‘Ik zou de zuiger in jouw cilinder willen zijn...’ Vast een vondst van een automonteur, of zo.

Bovendien vroeg ze zich bij sommigen af of het geen *catfishers* waren die eenzame alleenstaande vrouwen keihard van hun spaarcentjes wilden afhelpen. Hun uiterlijk, plus hun woon- en werksituatie waren domweg te mooi om waar te zijn.

‘Geef mijn portie maar aan Fikkie,’ verzuchtte ze. En op dat moment hoorde ze een ping. Iemand had haar een berichtje gestuurd.

Dick: Hi!

Eva: Eh... dag.

Dick: Hoe gaat het?

Eva: Goed.

Dick: Heb je mijn foto al bekeken?

Eva: Je profielfoto?

Dick: Nee, de foto die ik je per pm gestuurd heb.

Eva: Nee, niet gezien.

Dick: Kijk even en zeg of je hém ziet zitten ;-)

Eva: Oké

Dat laatste antwoordde ze enigszins op haar hoede en, zo bleek, terecht! ‘Jezus, *what the fuck!*’ Ze fluisterde de krachtterm, als de dood dat een collega even gezellig over haar schouder zou komen

meekijken. Toen ze de fotobijlage had geopend, werd ze namelijk geconfronteerd met een gewaxt mannelijk orgaan in volle glorie, waarvan de knop gepiercet was en de rest getatoeëerd met een... vagina!? Bij nadere inspectie bleek het een bloeiende orchidee die inderdaad sprekend op een openstaande... Nou ja, laat maar verder, dacht ze. ‘Gaaaaaatverdamme!’

Ongelooflijk. Ze gruwde van het feit dat deze griezel blijkbaar zo weinig inzicht had in de andere sekse en zo ingenomen was met zichzelf, dat hij dacht dat een actie als deze in de smaak zou vallen.

‘Wat een zieke idioot,’ zei ze, opnieuw fluisterend. En alvorens die enge Dick (!), te blokkeren, postte ze:

Ben je wel lekker, sneuneus? Ik moest acuut braken. Wat dacht je nou? Dat ik zo onder de indruk zou zijn, dat ik niet kon wachten het voorwerp op je foto aan een nader onderzoek te onderwerpen? In geen duizend jaar! FUCK OFF, loser.

‘Dit beeld krijg ik niet meer van mijn netvlies af,’ verzuchtte ze. Tot op het bot afgeknapt besloot ze al haar accounts te deleten en beloofde zichzelf plechtig nooit meer te proberen een internetdate te krijgen. Dan maar voor de rest van haar leven single, dacht ze. Dan ontmoette deze Eva haar Adam maar niet.

Logisch dat zo’n datingsite nog nooit tot een ontmoeting had geleid. Wat was ze er nu wijzer van geworden? Een paar *perverts*, van wie deze laatste de kroon spande. Ze had nergens ook maar enige diepgang aangetroffen, nergens melding van minder positieve fysieke eigenschappen dan wel minder leuke karaktertrekken en ook creativiteit was ver te zoeken. Bij sommigen droop de seksuele nood eraf, niets anders. Niet dat Eva iets tegen seks had, zeker weten van niet, maar het was niet het enige wat haar boeide... Kom op, zeg!

Oké, haar relatie was een gesloten boek, en het hoofdstuk da-

tingsites sloot ze definitief af. Was ze al helemaal over het lage bedrag van Willem-Jan heen? Jawel, op een enkele pijnlijke steek na als ze aan de minkukel terugdacht. Hoe had ze fucking verliefd op die man kunnen worden? Hoe had ze zich zo verschrikkelijk kunnen laten belazeren. Oké, mannen waren taboe, in ieder geval voor even want haar carrière had nu topprioriteit, en wie weet, kon ze blijven werken voor de nieuwe eigenaar van het restaurant, wie het ook worden mocht.